

У четвер 11 жовтня 2012 року, в Свято-Вознесенському кафедральному соборі м. Вишневе, о 8:00 годині відбудеться зустріч ікони Святителя Іоанна, архієпископа Шанхайського та Сан-Франциського, з частинкою його святих мощей, та читанням Акафіста святому угоднику Божому. По закінченню акафіста буде відслужено Божественну літургію.

Запрошуємо всіх бажаючих вклонитись святому угоднику Божому

Архієпископ Іоанн народився 17 червня 1896 на півдні Росії в селі Адамівка Харківської губернії.

При святому хрещенні він був названий Михайлом на честь Архистратига Небесних Сил Михаїла Архангела.

З дитинства він відрізнявся глибокою релігійністю, ночами довго стояв на молитві, старанно збирав ікони, а також церковні книги.

Найбільше любив читати житія святих.

Михайло полюбив святих всім серцем, до кінця просочився їх духом і почав жити, як вони.

Святе і праведне життя дитини справила глибоке враження на його французьку гувернантку-католичку, і в результаті вона прийняла православ'я.

В годину гонінь Промислом Божим Михайло опинився в Белграді, де вступив до університету на богословський факультет. У 1926 р. митрополитом Антонієм (Храповицький) він був пострижений в ченці, прийнявши ім'я Іоанна в честь свого предка святителя. Іоанна (Максимовича)

Тобольського.

Уже в

той час єпископ Микола (Велимирович), сербський Златоуст, давав таку характеристику молодому ієромонаху: «Якщо хочете бачити живого святого, йдіть в Бітоль до отця Іоанна».

Отець

Іоанн постійно молився, строго постив, кожен день служив Божественну літургію і причащався, з дня чернечого постригу ніколи не лягав, іноді його знаходили вранці задрімалим на підлозі перед іконами.

Він з істинно батьківською любов'ю надихав свою паству високими ідеалами християнства.

Його лагідність і смиренність нагадували ті, що увічнені в житіях найбільших аскетів і пустельників.

Отець Іоанн був рідкісним молитвеником.

Він так занурювався в тексти молитов ніби просто розмовляв з Господом, Пресвятою Богородицею, ангелами та святими, що стояли його духовним очам.

Євангельські події були відомі йому так, як ніби вони відбувалися на його очах.

У 1934 р. ієромонах Іоанн був зведений в сан єпископа, після чого він відбув в Шанхай. З а свідченням митрополита Антонія (Храповицького) єпископ Іоанн був «зерцалом аскетичної твердості і строгості в наш час загального духовного розслаблення».

Молодий владика любив відвідувати хворих і робив це щодня, приймаючи сповідь і залучаючи їх до Святих Тайн. Якщо стан хворого ставав критичним, Владика приходив до нього в будь-яку годину дня чи ночі і довго молився біля його ліжка.

Відомі численні випадки зцілення безнадійно хворих за молитвами святителя Іоанна.

У 1949 р. на острові Тубабао в таборі Міжнародної організації біженців проживало приблизно 5000 росіян з Китаю.

Острів знаходився на шляху сезонних тайфунів, які проносяться над цим сектором Тихого океану.

Однак протягом усіх 27 місяців існування табору йому тільки раз погрожував тайфун, але

й тоді він змінив курс і обійшов острів стороною.

Коли один росіянин у розмові з філіппінцями згадав про свій страх перед тайфунами, ті сказали, що причин для занепокоєння немає, оскільки «ваш святий чоловік благословляє ваш табір щоночі з усіх чотирьох сторін».

Коли ж табір був евакуйований, страшний тайфун обрушився на острів і повністю знищив

усі будівлі.

Люди, бачили в особі Владика міцного Заступника перед Господом. Окормляя свою паству, святитель Іоанн робив і неможливе.

Він сам їздив до Вашингтона, щоб домовитися про переселення знедолених російських людей в Америку.

За його молитвами відбулося чудо!

В американські закони були внесені поправки і велика частина табору, близько 3 тисяч чоловік, перебралися в США, інші в Австралію. У 1951 р.

архієпископ Іоанн був призначений правлячим архієреєм Західноєвропейського екзархату Руської Зарубіжної Церкви в Європі, а потім з 1962 року в Сан-Франциско.

Його місіонерська діяльність, твердо заснована на житті в постійній молитві і чистоті православного вчення, принесла рясні плоди.

Слава Владика поширювалася як серед православних, так і серед інославно населення. Так, в одній з католицьких церков Парижа місцевий священник намагався надихнути молодь наступними словами: «Ви вимагаєте доказів, ви говорите, що зараз немає ні чудес, ні святих.

Навіщо ж мені давати вам теоретичні докази, коли сьогодні по вулицях Парижа ходить святий Іоанн Босий ». Владика знали і високо шанували в усьому світі.

У Парижі диспетчер залізничної станції затримував відправлення поїзда до прибуття «Русского

Архієпископа».

У всіх

європейських лікарнях знали про цього Єпископа, який міг молитися за вмираючого всю ніч.

Його

звали до ліжка важко хворого - будь він католик, протестант, православний чи хтось інший - тому що, коли він молився Бог був милостивий. У паризькому госпіталі лежала хвора раба Божого Олександра і Єпископу сказали про неї.

Він передав записку, що приїде і причастить її Святих Христових Таїн.

Лежачи в загальній палаті, де було приблизно 40-50 чоловік, вона відчувала незручність перед французькими дамами, що її відвідає православний єпископ, одягнений в неймовірно поношений одяг і до того ж босий.

Коли він дав їй Святі Дари, французенка на найближчому ліжку сказала їй: «Яка Ви щаслива, що маєте такого духівника.

Моя сестра живе в Версалі, і коли її діти хворіють, вона виганяє їх на вулицю, по якій зазвичай ходить Єпископ Іоанн, і просить його благословити їх.

Після отримання благословення діти негайно поправляються.

Ми кличемо його святим ». Діти, незважаючи на звичайну строгість Владика, були йому абсолютно віддані.

Існує багато зворушливих історій про те, як блаженний незбагненним чином знав, де може бути хвора дитина і в будь-який час дня і ночі приходив втішити її і зцілити.

Отримуючи одкровення від Бога, він багатьох рятував від біди, що насувається, а іноді йшов до тих, кому був особливо необхідний, хоча фізично таке переміщення здавалося неможливим. Блаженний Владика, святий Російського Зарубіжжя, і разом з тим російський святий поминав на богослужіннях Московського Патріарха поряд з Першоієрархом Синоду Руської Зарубіжної Церкви. Владика Іоанн передбачав свою

кончину.

19 червня (2 липня) 1966

в день пам'яті апостола Іуди, під час архіпастирського відвідування м.

Сіетла з Чудотворною іконою Божої Матері Курсько-Корінноо, у віці 71 року, перед цією Одигитрією Російського Зарубіжжя відійшов до Господа великий праведник.

Скорбота переповнила серця багатьох людей у

□□

всьому світі.

Після кончини Владики голландський православний священник з скорботним серцем писав: «У мене немає і не буде більше духовного отця, який дзвонив би мені опівночі з іншого континенту і говорив:« Іди тепер спати.

Те, про що ти молишся отримаєш ». Чотириденне бдіння вінчала похоронна служба.

Звершуючі службу єпископи не могли стримувати ридань, сльози котилися по щоках, блищали у світлі незліченних свічок біля труни.

Дивно, що при цьому, храм наповнювала тиха радість.

Очевидці відзначали, що здавалося, ми були присутні не на похоронах, а на відкритті мощей новознайденого Святого.

Незабаром і в усипальниці Владики стали відбуватися чудеса зцілень і допомоги в життєвих справах.

Час показав, що святитель Іоанн Чудотворець - швидкий помічник всіх сущих в бідах, хворобах і скорботних обставинах.